

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)
z dnia 13 lipca 2006 r.*

W sprawie C-438/04

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) postanowieniem z dnia 14 października 2004, które wpłynęło do Trybunału w dniu 19 października 2004 r., w postępowaniu

Mobistar SA

przeciwko

Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT),

przy udziale:

Belgacom Mobile SA,

Base SA,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen, P. Kūris (sprawozdawca), G. Arestis i J. Klučka, sędziowie,

rzecznik generalny: C. Stix-Hackl,
sekretarz: K. Sztranc, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 października 2005 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Mobistar S.A. przez F. Louisa i A. Vallery'ego, adwokatów,

- w imieniu Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT) przez S. Deprégo, C. Janssens i S. Adama, adwokatów,

- w imieniu Belgacom Mobile S.A. przez D. Van Liedekerkego, adwokata,

- w imieniu Base S.A. przez A. Verheydena i Y. Desmedta, adwokatów,

- w imieniu rządu włoskiego przez I.M. Braguglię, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez P. Gentilego, avvocato dello Stato,

- w imieniu rządu cypryjskiego przez D. Lysandou, działającego w charakterze pełnomocnika,

- w imieniu rządu litewskiego przez D. Kriaučiūnasa, działającego w charakterze pełnomocnika,

- w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez M. Bethella, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez K. Smith i G. Peretza, barristers,

- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez D. Maidani i M. Shottera, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 23 marca 2006 r.,

wyduje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa

ramowa) (Dz.U. L 108, str. 33, zwanej dalej „dyrektywą ramową”) oraz dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, str. 51, zwanej dalej „dyrektywą o usłudze powszechnej”).

- 2 Wniosek ten złożono w ramach sporu między Mobistar SA (zwaną dalej „Mobistar”) a Institut belge des services postaux et des télécommunications (belgijski instytut usług pocztowych i telekomunikacji — w skrócie IBPT), osobą prawną prawa publicznego, dotyczącego decyzji IBPT z dnia 16 września 2003 r. w sprawie ustalenia kwoty kosztów założenia, należnej od nowego operatora sieci telefonii ruchomej w przypadku przekazania numeru przez jednego operatora innemu lub przeniesienia numeru do innego operatora w okresie od dnia 1 października 2002 r. do dnia 1 października 2005 r. (zwanej dalej „sporną decyzją”).

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

- 3 Dyrektywa 97/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. w sprawie wzajemnych połączeń w telekomunikacji ze względu na zapewnienie usługi powszechnej oraz interoperacyjności poprzez zastosowanie zasady otwartej sieci (ONP) (Dz.U. L 199, str. 32), zmieniona dyrektywą 98/61/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 1998 r. (Dz.U. L 268, str. 37, zwana dalej „dyrektywą 97/33”), została uchylona dyrektywą ramową z dniem 25 lipca 2003 r. Zgodnie z art. 1 akapit pierwszy dyrektywy 97/33, ustanawiała ona ramy prawne, zapewniające wzajemne połączenia sieci telekomunikacyjnych we Wspólnocie, a w szczególności interoperacyjność usług oraz świadczenie usługi powszechnej w warunkach otwartego i konkurencyjnego rynku.

- 4 Artykuł 2 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy określał pojęcie „wzajemne połączenia” jako „fizyczne lub logiczne połączenie sieci telekomunikacyjnych wykorzystywanych przez te same lub różne przedsiębiorstwa w celu umożliwienia użytkownikom jednego przedsiębiorstwa komunikacji z użytkownikami tego samego lub innego przedsiębiorstwa, lub w celu umożliwienia dostępu do usług świadczonych przez inne przedsiębiorstwo”. [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej dyrektywy poniżej]

- 5 Artykuł 7 tej dyrektywy określał zasady ustalania cen wzajemnych połączeń i regulował systemy księgowania kosztów w dziedzinie wzajemnych połączeń. Załącznik IV do tej dyrektywy zawierał „przykładową listę części składowych opłat za połączenia wzajemne”. Załącznik ten stanowił w szczególności, że „w skład opłat za połączenia wzajemne może wchodzić sprawiedliwa, zgodnie z zasadą proporcjonalności, część z nimi związanych i wspólnych kosztów oraz kosztów ponoszonych w celu zapewnienia równego dostępu, przenoszenia numeru i spełniania wymagań zasadniczych (utrzymanie integralności sieci, bezpieczeństwa sieci w nagłych sytuacjach, interoperacyjności usług i ochrony danych)”.

- 6 Artykuł 12 ust. 5 dyrektywy 97/33 stanowił:

„Krajowe organy regulacyjne wspierają jak najwcześniejsze wprowadzenie usługi przenoszenia numeru od operatora, pozwalającej abonentowi zachować na żądanie swój numer lub swoje numery w publicznej sieci stacjonarnej i w cyfrowej sieci usług zintegrowanych (ISDN), bez względu na dostawcę usług, w określonym miejscu w przypadku numerów geograficznych, a w dowolnym miejscu w przypadku pozostałych numerów, oraz zapewniają, że usługa ta będzie dostępna najpóźniej od dnia 1 stycznia 2000 r. lub, w krajach korzystających z dodatkowego okresu przejściowego, w najbliższym możliwym terminie po upływie tej daty, lecz najpóźniej dwa lata po późniejszym terminie przyjętym dla pełnej liberalizacji usług telefonii głosowej.

W celu zapewnienia rozsądnego poziomu opłat należnych od konsumenta, krajowe organy regulacyjne zapewniają rozsądny poziom cen połączeń wzajemnych związanych ze świadczeniem tej usługi”.

- 7 Dla wszystkich sieci i usług transmisyjnych przyjęto nowe ramy prawne pod postacią czterech dyrektyw, tj. oprócz dyrektywy ramowej i dyrektywy o usłudze powszechnej, dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. L 108, str. 7, zwanej dalej „dyrektywą o dostępie”) oraz dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, str. 21, zwanej dalej „dyrektywą o zezwoleniach”).
- 8 Artykuł 30 dyrektywy o usłudze powszechnej stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszyscy [...] abonenci publicznie dostępnych usług telefonicznych, włączając usługi komórkowe, mogli [na żądanie] zachować swój numer(y) niezależnie od przedsiębiorstwa zapewniającego usługę:

a) w przypadku numerów geograficznych, w określonym miejscu; i

b) w przypadku numerów niegeograficznych, w dowolnym miejscu.

Niniejszy ustęp nie stosuje się do przenoszenia numerów między sieciami zapewniającymi usługi stacjonarne i sieciami komórkowymi.

2. Krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby ceny połączeń wzajemnych związanych z zapewnieniem przenoszenia numerów były zorientowane na koszty oraz aby bezpośrednio obciążenia abonentów, jeśli są, nie zniechęcały do korzystania z tych usług dodatkowych.

3. Krajowe organy regulacyjne nie nakładają taryf detalicznych na przenoszenie numerów w sposób, który naruszałby konkurencję, tak jak przypadku [na przykład poprzez] ustanawiania[e] szczególnych lub powszechnych taryf detalicznych”.

9 Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy ramowej stanowi:

„Państwa członkowskie zapewnią, by na szczeblu krajowym istniały skuteczne mechanizmy, które umożliwią użytkownikom oraz przedsiębiorstwom udostępniającym sieci lub usługi łączności elektronicznej, których dana decyzja wydana przez krajowy organ regulacyjny dotyczy, korzystanie z prawa odwołania się od takiej decyzji do organu odwoławczego niezależnego od stron zaangażowanych w spór. Taki organ, który może być sądem, winien posiadać odpowiednią wiedzę specjalistyczną umożliwiającą mu właściwe wypełnianie jego funkcji. Państwa członkowskie zapewnią, by meritum każdej sprawy zostało właściwie rozpoznane oraz były zagwarantowane skuteczne środki odwoławcze. Do czasu rozpoznania takiego środka odwoławczego, decyzja krajowego organu regulacyjnego pozostanie w mocy, chyba, że organ odwoławczy postanowi inaczej”.

Uregulowania krajowe

- 10 Zaskarżoną decyzją, wydaną na podstawie belgijskiej loi du 17 janvier 2003 relative au statut du régulateur des secteurs des postes et des télécommunications belges (ustawa z dnia 17 stycznia 2003 r. w sprawie organu regulacyjnego belgijskiej poczty i telekomunikacji, *Moniteur belge* z dnia 24 stycznia 2003 r., zwana dalej „ustawą z dnia 17 stycznia 2003 r.”.) i arrêté royal du 23 septembre 2002 relatif à la portabilité des numéros des utilisateurs finals des services de télécommunications mobiles offerts au public (rozporządzenie królewskie z dnia 23 września 2002 r. w sprawie przenoszenia numerów użytkowników końcowych publicznie dostępnych usług łączności ruchomej, *Moniteur belge* z dnia 1 października 2002 r., zwane dalej „rozporządzeniem królewskim z dnia 23 września 2002 r.”.), IBPT, krajowy organ regulacyjny w rozumieniu art. 2 lit. g) dyrektywy ramowej, ustalił koszt założenia, za numer telefonu komórkowego przeniesiony skutecznie od jednego operatora do innego, w wysokości 3,86 EUR za instalację zwykłą, a w wysokości 23,41 EUR za instalację złożoną, w okresie od dnia 1 października 2002 r. do dnia 1 października 2005 r. Zgodnie z art. 19 rozporządzenia królewskiego koszt ten został ustalony w oparciu o pojęcie „teoretycznych kosztów sprawnego operatora sieci telefonii ruchomej”. Z pkt 4 zaskarżonej decyzji wynika, że służący za punkt odniesienia operator niekoniecznie musi być operatorem o najniższych kosztach, ale tym, którego należy uznać za konkurencyjnego w ramach zbioru podobnych środowisk. W celu wydania zaskarżonej decyzji IBPT wziął pod uwagę informacje udzielone przez Mobistar, Belgacom Mobile SA (zwaną dalej „Belgacom Mobile”) i Base SA (zwaną dalej „Base”), tj. trzech operatorów sieci telefonii ruchomej działających w Belgii.
- 11 Rozporządzenie królewskie z dnia 23 września 2002 r. zawiera między innymi przepisy dotyczące podziału kosztów ponoszonych przez operatorów sieci w związku z przenoszeniem numerów telefonu komórkowego. Rozróżnia się w nim cztery rodzaje kosztów: koszty związane z wdrożeniem usługi przenoszenia, koszty założenia za linię lub numer (zwane dalej „kosztami założenia”), koszty związane z bankiem danych odniesienia oraz koszty ruchu telefonicznego związane z przenoszeniem (zwane dalej „kosztami ruchu”).
- 12 Artykuł 18 rozporządzenia królewskiego stanowi, że koszty założenia oznaczają „dodatkowy jednorazowy koszt powstały na skutek przeniesienia jednego lub więcej

numerów telefonu komórkowego, wykraczający poza koszty związane z przeniesieniem klienta bez przenoszenia numerów do innego operatora lub dostawcy usług komórkowych, lub z zakończeniem świadczenia usługi”.

- 13 Zgodnie z art. 19 rozporządzenia królewskiego „koszty założenia za linię lub numer [...] ustala [IBPT] w oparciu o teoretyczne koszty sprawnego operatora sieci telefonii ruchomej. Ustalone przez IBPT kwoty mające pokryć koszty założenia za linię lub numer [...] są zorientowane na koszty”.
- 14 Z postanowienia odsyłającego wynika, że spór dotyczy wyłącznie kosztów założenia, które ponosi operator sieci telefonii ruchomej, od którego przenoszony jest numer telefoniczny (zwany dalej „dotychczasowym operatorem”). Dotychczasowy operator może obciążyć operatora sieci komórkowej, do którego przenoszony jest numer telefonu komórkowego (zwanego dalej „nowym operatorem”) kosztami założenia w kwocie ustalonej przez IBPT. Kwota ta jest kwotą maksymalną, a zatem operatorzy sieci telefonii ruchomej mogą uzgodnić niższą kwotę. Jednak dotychczasowy operator może w zasadzie żądać kwoty maksymalnej ustalonej przez IBPT, nawet jeżeli jego rzeczywiste koszty założenia są niższe.
- 15 Zgodnie z art. 11 rozporządzenia królewskiego z dnia 23 września 2002 r. dotychczasowy operator nie może żądać odszkodowania od użytkownika końcowego, który przenosi swój numer. Ponadto nowy operator nie może żądać od końcowego użytkownika rekompensaty wyższej niż 15 EUR za przeniesienie jego numeru.
- 16 Wreszcie zgodnie z art. 18 rozporządzenia królewskiego, koszty ruchu są to „dodatkowe koszty powstałe w sieci na skutek połączeń z przeniesionymi numerami w porównaniu z połączeniami z numerami nieprzeniesionymi”. Koszty ruchu powinny zostać w sposób proporcjonalny zwrócone dotychczasowemu operatorowi przez operatora sieci, z której wychodzi połączenie i który wystawia za nie rachunek użytkownikowi końcowemu.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

- 17 Mobistar zaskarżył sporną decyzję do cour d'appel de Bruxelles (sądu apelacyjnego w Brukseli), uznając, że określone w spornej decyzji koszty są zbyt wysokie. Skargę tę Mobistar skierował przeciwko IBPT, Belgacom Mobile i Base. W odróżnieniu od Mobistar, Belgacom Mobile uważa, że te koszty są zbyt niskie, podczas gdy Base, która popiera żądania Mobistar podnosi, że rozporządzenie królewskie z dnia 23 września 2002 r., a zatem również wydana na jego podstawie decyzja są niezgodne z prawem, powołując się przy tym w szczególności na niezgodność z art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej.
- 18 Cour d'appel de Bruxelles stwierdził, że zaskarżonej decyzji należy przypisać skutki analogiczne do środka, za pomocą którego nakłada się powszechną cenę maksymalną za przenoszenie numeru, którą można zmienić wyłącznie na niższą, za zgodą dotychczasowego operatora, oraz uznał, że rozstrzygnięcie w kwestii zasadności skargi zależy od odpowiedzi na szereg pytań dotyczących zgodności z prawem rozporządzenia królewskiego z dnia 23 września 2002 r., będącego podstawą prawną tej decyzji.
- 19 W tych okolicznościach Cour d'appel de Bruxelles postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) W zakresie usługi przenoszenia numerów przewidzianej w art. 30 dyrektywy [o usłudze powszechnej]:
- a) Czy art. 30 ust. 2 dyrektywy [o usłudze powszechnej], który stanowi, że krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby ceny połączeń wzajemnych związane z zapewnieniem przenoszenia numerów były zorientowane na

koszty, dotyczy tylko kosztów ruchu do przeniesionego numeru czy także poniesionych przez operatorów kosztów związanych z realizacją wniosku o przeniesienie numeru?

b) Jeżeli art. 30 ust. 2 dyrektywy [o usłudze powszechnej] dotyczy tylko kosztów połączeń wzajemnych związanych z ruchem telefonicznym do przeniesionego numeru, to czy należy go interpretować tak, że:

i) pozostawia on operatorom swobodę negocjowania handlowych warunków (świadczenia) usługi oraz że zabrania on państwu członkowskim narzucania ex ante warunków handlowych przedsiębiorstwom, na których ciąży obowiązek zapewnienia usługi przenoszenia numerów w zakresie świadczeń związanych z realizacją wniosku o przeniesienie numeru?

ii) nie zabrania on państwu członkowskim narzucania ex ante handlowych warunków (świadczenia) tej usługi operatorom, którzy zostali wskazani jako posiadający znaczącą pozycję na danym rynku?

c) Jeżeli art. 30 ust. 2 dyrektywy [o usłudze powszechnej] należy interpretować w ten sposób, że narzuca on wszystkim operatorom obowiązek zorientowania na koszty w zakresie kosztów przeniesienia numeru, to czy artykuł ten należy interpretować tak, że jest z nim sprzeczny:

i) krajowy środek normatywny, który narzuca określoną metodę w zakresie ich wyceny?

ii) krajowy środek, który określa *ex ante* podział kosztów pomiędzy operatorów?

iii) krajowy środek, który upoważnia krajowy organ regulacyjny do określenia *ex ante* dla wszystkich operatorów i na określony czas maksymalnej kwoty należności, której dotychczasowy operator może żądać od nowego operatora?

iv) krajowy środek, który zezwala dotychczasowemu operatorowi na stosowanie cen ustalonych przez krajowy organ regulacyjny, zwolniwszy go od obowiązku udowodnienia, że stosowane przezeń ceny są zorientowane na jego własne koszty?

2) W zakresie prawa odwołania się przewidzianego w art. 4 dyrektywy [ramowej]:

Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy [ramowej] należy interpretować w ten sposób, że organ wyznaczony do rozpoznania odwołania powinien być w stanie dysponować wszelkimi informacjami niezbędnymi do należytego rozważenia meritum sporu, w tym także informacjami poufnymi, na podstawie których krajowy organ regulacyjny podjął decyzję będącą przedmiotem odwołania?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pierwszego pytania

W przedmiocie pierwszej części pierwszego pytania

- 20 W pierwszej części pierwszego pytania sąd krajowy pragnie w istocie ustalić, czy ceny połączeń wzajemnych związane z zapewnieniem przenoszenia numerów, o których mowa w art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej, dotyczą, oprócz kosztów ruchu, również kosztów założenia.
- 21 Mobistar i Belgacom Mobile, a także IBPT, Komisja Wspólnot Europejskich i rządy cypryjski i litewski utrzymują, że przepisy art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej dotyczą jedynie kosztów związanych z ruchem telefonicznym do przeniesionego numeru, a nie kosztów poniesionych w celu realizacji wniosku o przeniesienie numeru między operatorami sieci telefonii ruchomej.
- 22 Natomiast Base oraz rządy włoski i Zjednoczonego Królestwa uważają, że cena połączeń wzajemnych, o której mowa w tym artykule obejmuje wszystkie usługi związane z dokonywaniem przeniesienia numerów, za które operatorzy mają prawo domagać się rekompensaty.
- 23 Na wstępie należy zaznaczyć, że pod pojęciem przenoszenia numerów kryje się usługa pozwalająca abonentom sieci telefonii ruchomej zachować ten sam numer telefoniczny w razie zmiany operatora.

- 24 Uruchomienie tej usługi wymaga kompatybilności platform operatorów, przekazania numeru abonenta przez jednego operatora innemu i operacji technicznych pozwalających skierować rozmowy telefoniczne do przeniesionego numeru.
- 25 Przenoszenie numerów ma na celu zniesienie przeszkód w dokonywaniu swobodnego wyboru przez konsumentów, w szczególności wyboru między operatorami sieci telefonii ruchomej, a przez to zapewnienie rozwoju skutecznej konkurencji na rynku usług telefonicznych.
- 26 W tym celu ustawodawca wspólnotowy nakazał w art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej, by krajowe organy regulacyjne zapewniły, aby ceny połączeń wzajemnych związanych z zapewnieniem przenoszenia numerów były zorientowane na koszty oraz aby bezpośrednie obciążenia abonentów, jeśli są, nie zniechęcały do korzystania z tych usług.
- 27 Zaś interpretacja, zgodnie z którą koszty założenia nie są objęte tym przepisem byłaby sprzeczna z przedmiotem i celem dyrektywy o usłudze powszechnej i mogłaby ograniczyć jej skuteczność z punktu widzenia świadczenia usługi przenoszenia numeru.
- 28 Koszty założenia stanowią bowiem znaczną część kosztów, którymi nowy operator może bezpośrednio lub pośrednio obciążyć abonenta pragnącego skorzystać z usługi przeniesienia swojego numeru telefonu komórkowego.

- 29 Jeśli koszty te nie byłyby objęte wymaganym przez art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej nadzorem, ustalenie zbyt wysokich cen przez dotychczasowych operatorów, zwłaszcza już obecnych na rynku i mających szeroką klientelę, mogłoby zniechęcić konsumentów do korzystania z tej usługi, a nawet sprawić, że faktycznie stałaby się ona w znacznej mierze iluzoryczna.
- 30 Należy więc odpowiedzieć na pierwszą część pierwszego pytania w ten sposób, że ceny połączeń wzajemnych związane z zapewnieniem przenoszenia numerów, o których mowa w art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej, dotyczą kosztów ruchu związanych z przeniesionymi numerami oraz kosztów założenia poniesionych przez operatorów sieci telefonii ruchomej w celu realizacji wniosków o przeniesienie numeru.

W przedmiocie części drugiej i trzeciej pierwszego pytania

- 31 Biorąc pod uwagę odpowiedź udzieloną na pierwszą część pierwszego pytania, wystarczy odpowiedzieć jedynie na trzecią część tego pytania.
- 32 Sąd krajowy pragnie w istocie ustalić, czy krajowe organy regulacyjne mogą za pomocą teoretycznego modelu dotyczącego kosztów z góry określić maksymalne ceny dla wszystkich operatorów sieci telefonii ruchomej.
- 33 Należy zauważyć po pierwsze, że art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej nakazuje krajowym organom regulacyjnym zapewnić, aby operatorzy ustalali ceny zorientowane na koszty, a ponadto aby ceny te nie zniechęcały konsumentów.

- 34 O ile zostanie wykazane, że ceny są zorientowane na koszty, przepis ten przyznaje krajowym organom pewien zakres swobody przy ocenie sytuacji i ustaleniu metody, która jest według nich najbardziej odpowiednia do wdrożenia z pełną skutecznością przenoszenia numerów, tak by nie zniechęcić konsumentów do korzystania z tej usługi.
- 35 Zaś stwierdzić należy, że w niniejszym przypadku krajowe organy regulacyjne nie przekroczyły tego zakresu swobody. Metodę polegającą na określeniu maksymalnej kwoty cen, jaką obrały w niniejszym przypadku władze belgijskie, można bowiem uznać za zgodną z art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej, pod warunkiem jednak, że operatorzy nowi na rynku będą mieli możliwość skutecznego zakwestionowania stosowania cen maksymalnych przez obecnych już na rynku operatorów poprzez wykazanie, że ich ceny są zbyt wysokie w stosunku do struktury kosztów tych operatorów.
- 36 Tak więc z powyższego wynika, że zasadniczo dyrektywa o usłudze powszechnej nie zakazuje, by właściwe władze krajowe ustaliły z góry maksymalne ceny dla wszystkich operatorów sieci telefonii ruchomej przy pomocy teoretycznego modelu dotyczącego kosztów.
- 37 Mając na względzie powyższe rozważania należy odpowiedzieć na trzecią część pierwszego pytania, że art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej nie sprzeciwia się przyjęciu takiego środka krajowego, jak ten o którym mowa w sprawie przed sądem krajowym, w którym z góry określa się przy pomocy teoretycznego modelu dotyczącego kosztów maksymalne ceny, których może żądać dotychczasowy operator od nowego operatora tytułem kosztów założenia, jeżeli ceny są ustalane w zależności od kosztów w ten sposób, że nie zniechęca się konsumentów do korzystania z usługi przenoszenia numerów.

W przedmiocie drugiego pytania

- 38 W drugim pytaniu sąd krajowy dąży w istocie do ustalenia, czy z art. 4 dyrektywy ramowej wynika, że niezależny organ odwoławczy, o którym w nim mowa, taki jak sąd krajowy, powinien dysponować wszelkimi informacjami potrzebnymi do rozpoznania zasadności wniesionego do niego odwołania, w tym także informacjami, które zgodnie z przepisami dotyczącymi tajemnic handlowych są informacjami poufnymi.
- 39 Z postanowienia odsyłającego wynika, że IBPT powołuje się na obowiązek zachowania poufności, któremu podlega na podstawie swojego statutu, określonego ustawą z dnia 17 stycznia 2003 r.
- 40 W tym względzie zauważyć należy, że organ powołany do rozpoznania odwołania od decyzji krajowego organu regulacyjnego zgodnie z art. 4 dyrektywy ramowej powinien dysponować wszelkimi informacjami wymaganymi do tego, by z pełną znajomością rzeczy orzekać w przedmiocie zasadności takiego odwołania, w tym informacjami poufnymi. Niemniej jednak ochrona takich informacji i tajemnic handlowych musi być zagwarantowana i tak dostosowana, by dało się ją pogodzić z wymogami skutecznej ochrony prawnej i poszanowaniem prawa do obrony stron sporu.
- 41 Z art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej wynika wyraźnie, prawo odwołania od decyzji krajowego organu regulacyjnego, przysługujące każdemu użytkownikowi lub usługodawcy, którego decyzja dotyczy, musi działać w oparciu o skuteczny

mechanizm odwoławczy, pozwalający na właściwe rozpoznanie meritum każdej sprawy.

42 Ponadto art. 5 ust. 3 tej dyrektywy stanowi, że w ramach wymiany informacji między krajowymi organami regulacyjnymi a Komisją informacje uznane przez dany krajowy organ za poufne można przekazywać Komisji, która musi jednakże zapewnić taką poufność.

43 Zatem na pytanie drugie należy odpowiedzieć, iż art. 4 dyrektywy ramowej należy interpretować w ten sposób, że organ powołany do rozpoznania odwołania od decyzji krajowego organu regulacyjnego powinien dysponować wszelkimi informacjami niezbędnymi do zbadania jego zasadności, w tym w razie potrzeby informacjami poufnymi, które organ regulacyjny brał pod uwagę przy wydaniu decyzji będącej przedmiotem odwołania. Jednakże do organu odwoławczego należy zapewnienie zachowania poufności tych informacji, z jednoczesnym poszanowaniem wymogów skutecznej ochrony prawnej i zagwarantowaniem prawa do obrony stron sporu.

W przedmiocie kosztów

44 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Ceny połączeń wzajemnych związane z zapewnieniem przenoszenia numerów, o których mowa w art. 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), dotyczą kosztów ruchu związanych z przeniesionymi numerami oraz kosztów założenia poniesionych przez operatorów sieci telefonii ruchomej w celu realizacji wniosków o przeniesienie numeru.**

- 2) **Artykuł 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22 nie sprzeciwia się przyjęciu środka krajowego, za pomocą którego ustala się określoną metodę obliczania kosztów oraz w którym z góry określa się przy pomocy teoretycznego modelu dotyczącego kosztów maksymalne ceny, których może żądać dotychczasowy operator od nowego operatora tytułem kosztów założenia, jeżeli ceny są ustalane w zależności od kosztów w ten sposób, że nie zniechęca się konsumentów do korzystania z usługi przenoszenia numerów.**

- 3) **Artykuł 4 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) należy interpretować w ten sposób, że organ powołany do rozpoznania odwołania od decyzji krajowego organu regulacyjnego powinien dysponować wszelkimi informacjami niezbędnymi do zbadania jego zasadności, w tym w razie potrzeby informacjami poufnymi, które organ regulacyjny brał pod uwagę przy wydaniu decyzji będącej przedmiotem odwołania. Jednakże do organu odwoławczego należy zapewnienie zachowania poufności tych informacji,**

**z jednoczesnym poszanowaniem wymogów skutecznej ochrony prawnej
i zagwarantowaniem prawa do obrony stron sporu.**

Podpisy